

[Undervisningsministeren.]

Den gældende danske fotografilov er lov nr. 131 af 13. maj 1911 om eneret til fotografiske arbejder. Som jeg allerede har nævnt, er en revision af denne lov nødvendig, for at vi skal kunne tilslutte os Bernerkonventionen af 1948. Men selv om vore internationale forpligtelser ikke tvang os til det, måtte vi anstændigvis sørge for en bedre retsbeskyttelse af fotografierne end den, som loven af 1911 byder dem. Den gældende lov må betegnes som aldeles forældet. For at opnå beskyttelse skal en fotograf for hvert enkelt billedes vedkommende indgive en anmeldelse til undervisningsministeriet, forsyne originalpladen med en række oplysninger ved indridning i pladen samt påføre ethvert eksemplar af fotografiet oplysning om fotografens navn og ordet „eneberettiget“. Når han har gjort det, opnår han en beskyttelse, der sammenlignet med den, der kendes i de fleste andre civiliserede lande, er højst mangelfuld. Det er ikke mærkeligt, at loven så at sige ikke anvendes; i mange tilfælde er det med den fotografiske teknik, der benyttes nu om dage, slet ikke muligt at opfylde de opstillede formalitetskrav, og selv i de tilfælde, hvor muligheden foreligger, finder fotografierne det sjældent umagen værd at foretage den foreskrevne anmeldelse o. s. v.

Det nu fremsatte lovforslag ligger tæt op ad forslaget til ny ophavsretslov. I det væsentlige overfører man ophavsrettens grundregler til at gælde for de fotografiske billeder. Den vigtigste afvigelse består i, at man ikke giver fotografierne samme lange beskyttelsesfrist som de litterære og kunstneriske værker. Retten til det fotografiske billede skal kun vare i 25 år, regnet fra udgangen af det år, da billedet blev fremstillet.

Jeg anbefaler hermed de to lovforslag til tingets velvillige behandling.

Det er et overordentlig omfattende materiale, der skal tages stilling til, og mange af de problemer, som er søgt løst gennem de foreslåede lovbestemmelser, er vanskelige og indviklede. Det er heller ikke på nogen måde udelukket, at de løsninger, man har valgt, ikke i alle tilfælde rammer det helt rigtige, men i så fald håber jeg, at vi under den forestående gennemgang vil kunne finde

frem til forbedringer. Jeg for min part er rede til en saglig og fordomsfri drøftelse af de foreliggende spørgsmål og nærer alene det ønske, at det må lykkes inden alt for længe at nå til et slutresultat, der imødekommer forfatterne og kunstnerne berettigede ønsker, uden at vigtige samfundsinteresser derved sættes på spil.

Det er jo sådan, at i mange detailspørgsmål må afgørelsen træffes efter en afvejelse af kunstnerne og samfundets modstående interesser, men dette faktum bør ikke et øjeblik få os til at glemme, at eksistensen af en kraftig og effektiv beskyttelse er en forudsætning for, at vort kulturelle liv kan holde sit niveau, og at der derfor med hensyn til det væsentlige i virkeligheden ikke består nogen konflikt mellem kunstnerne og det øvrige samfund. Ophavsretten er ikke en privilegielovgivning til fordel for en særlig begunstiget gruppe borgere. Mere end noget andet er den et forsøg fra lovgivningsmagtens side på at frembringe et klima, hvori det er muligt at skabe den litteratur, den musik, den billedkunst og den arkitektur, som vi alle — hvad enten vi gør os det klart eller ej — har brug for, og uden hvilken vor tilværelse hurtigt ville føles tom og fattig.

Jeg skal endvidere tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om udskydelse af revisionen af lov om tilskud af statskassen til Ny Carlsberg Glyptotek*.

For at afhjælpe Glyptotekets stadig voksende økonomiske vanskeligheder blev det ved § 1 i lov nr. 95 af 31. marts 1954 bestemt, at staten, foreløbig for en periode af 5 år, skulle dække $\frac{1}{3}$ af museets årlige driftsunderskud, idet der af Ny Carlsbergfondet og Københavns kommune var givet Glyptoteket tilsagn om tilskud af tilsvarende størrelse.

I bemærkningerne til lovforslaget var det anført, at man i betragtning af Glyptotekets tilblivelseshistorie, dets fornemme kvalitet og dets store betydning for landet og under hensyn til den økonomiske udvikling, som havde medført Glyptotekets finansielle vanskeligheder, måtte finde det rimeligt, at det offentlige medvirker til institutionens konsolidering.

Det var på daværende tidspunkt tanken